

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR (B)
Homilia del P. Joan-Carles Elvira, prior de Montserrat
24 de maig de 2009
Ac 1:1-11 / Ef 4:1-13 / Mc 16:15-20

Entre les moltes pel·lícules sobre sant Francesc d'Assís, n'hi una –per cert ben reeixida– que comença amb Francesc i Clara de petits, que juguen a la plaça d'Assís. Francesc penja d'una mena de gronxador, cap per vall, i comença a riure. Clara, estranyada, li fa: “Per què rius, Francesc?” I ell, que ho veu tot a l'inrevés, li respon: “Clara, ara ho entenc: és el cel el que aguanta la terra...” També nosaltres, germans i germanes, som requerits avui per la Paraula de Déu a capgirar la nostra manera espontània de veure les coses i deixar-nos interpel·lar pel missatge de la solemnitat de l'Ascensió. Com podríem expressar el contingut d'aquesta festa amb un llenguatge proper als nostres contemporanis, que no veuen en l'Ascensió més que un relat mític, propi d'unes creences que pertanyen al passat? O encara més important, de quina manera la celebració d'avui pot comunicar esperança a la persona que ha perdut la feina arran de la crisi, o que pateix una malaltia greu, o que acaba de perdre un ésser estimat? Què els diria, a persones en una situació semblant i que potser fins i tot escolten ara aquesta homilia?

Primer de tot els diria que una visió de la realitat em la qual només hi ha la terra és molt pobra perquè no respon a les aspiracions infinites del cor humà. La majoria de problemes de la humanitat provenen de l'intent de saciar aquesta set d'infinat amb béns mundans que més aviat limiten les nostres possibilitats humanes. En canvi, veure la terra sostinguda pel cel no comporta, com pensen alguns, una fugida de la realitat sinó que és la condició necessària per tenir unes justes perspectives del nostre món i fer-lo així habitable de manera digna. És clar que això suposa la fe en un Déu Creador que vol el millor per a nosaltres. I és que comprendre la terra i la pròpia vida des de Déu pot desencadenar processos personals que porten molt lluny. Ho veiem a la Bíblia, quan Déu promet una terra al seu poble després d'haver establert amb ell una Aliança perpètua de fidelitat. Comença així el llarg i exigent procés d'educació d'Israel: habitar la terra sense apropiarsen-la, és a dir, sense oblidar que és do de Déu. L'important aquí no és la terra sinó l'Aliança, per la qual Déu ens mana que habitem la terra amb santedat i justícia. El cel que aguanta la terra no és altra cosa que el record constant d'aquesta Aliança. O el que és el mateix, allò que dóna la felicitat a l'ésser humà no rau en l'àmbit de les possessions materials sinó en l'àmbit de l'Aliança, és a dir, en les relacions interpersonals basades en l'amor. No hi ha relació interpersonal més plena ni més lliure que la que comporta l'abandó confiat en l'altre. La fe en el Déu de l'Aliança suposa aquest abandó incondicional. Per la fe confessem i sabem que Déu no es desentén de la seva creació, ans el contrari, Ell és Providència que vetlla per nosaltres, la seva Aliança ens guarda. Ell ens educa com un pare educa el seu fill: no permet que ens apropiem del do rebut de la terra, és a dir, no duu a compliment tots els nostres desigs però compleix sempre les seves promeses. I és precisament així com arribem a estimar de debò la terra.

En segon lloc, als qui busquen en la fe cristiana com orientar-se en la realitat els diria que l'Ascensió és la darrera etapa terrenal d'una llarga història d'amor. El Déu de l'Aliança no es va limitar a fer el do de la terra sinó que va voler habitar-la per fer camí al costat del seu poble. En Jesús de Natzaret el mateix cel baixa a la terra: arribada la plenitud dels temps Déu fa als homes el do del seu Fill. Sí, en Jesús, home com nosaltres, Déu ens ensenya com vol que els homes habitem la terra i obrim pas així al seu Regne. Però paradoxalment el seu Regne no és d'aquest món i hi ha un darrer pas de la pedagogia divina que només pot donar Ell mateix. Calia aleshores que es complís el que havia anunciat el profeta sobre el Messies: “Ell portava les nostres malalties, pre-

nia damunt seu els nostres dolors". Quin misteri més gran el de Jesús: la plenitud de l'Aliança havia de prendre en ell forma de creu, d'amor fins a l'extrem.

Finalment, amb la resurrecció de Jesús el cercle de la pedagogia divina es tanca: en el Crist ressuscitat el cel i la terra s'uneixen de manera definitiva. En altres paraules, el cel no és un espai sinó una persona, la d'aquell en qui Déu i l'home es fan u per sempre. L'Ascensió ens diu que la humanitat del Senyor Jesús, de la qual nosaltres participem, ha entrat en la intimitat de Déu d'una manera nova i inaudita: el cel esdevé així la nostra terra definitiva. L'Ascensió de Jesús, doncs, comporta l'elevació de la nostra humanitat a l'alçada de Déu. Us podeu imaginar la possibilitat de fer-nos nostra aquella humanitat infinita de Jesús que descobrim en la meditació assídua i orant dels Evangelis?

I acabo. ¿Quin és el resum del que he volgut transmetre-us? Simplement això: *el cel és la veritat de la terra*. Tant de bo, germans i germanes, que amb el progrés de la nostra vida cristiana puguem reconèixer un dia, com féu sant Francesc, que mai no estem tan a prop del cel com quan caminem amb Jesús per aquesta terra...